

ZARZĄDZENIE Nr 471/2022
PREZYDENTA MIASTA KRAKOWA
z dnia 25 lutego 2022 r.

**w sprawie przyjęcia i przekazania pod obrady Rady Miasta Krakowa projektu uchwały
Rady Miasta Krakowa w sprawie nazwy skweru**

Na podstawie art. 30 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2021 r. poz. 1372, 1834) zarządza się, co następuje:

§ 1. Postanawia się przyjąć i przekazać pod obrady Rady Miasta Krakowa projekt uchwały Rady Miasta Krakowa w sprawie nazwy skweru.

§ 2. Wykonanie zarządzenia powierza się Sekretarzowi Miasta.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

druk nr

projekt Prezydenta Miasta Krakowa

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA KRAKOWA
z dnia**

w sprawie nazwy skweru

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2021 r. poz. 1372, 1834) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę Skwer Ewy Demarczyk - dla obszaru położonego w Dzielnicy I Stare Miasto między ulicami: Poselską, Straszewskiego, Podzamcze /działka Nr 541, obręb 1 jednostka ewidencyjna Śródmieście/.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Krakowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Małopolskiego.

Uzasadnienie

Z wnioskiem o upamiętnienie w przestrzeni publicznej Ewy Demarczyk wystąpiła Pani Nina Gabryś Radna Miasta Krakowa. Proponowana patronka skweru u zbiegu ulic: Poselskiej, Straszewskiego i Podzamcze uzyskała pozytywną opinię Zespołu ds. Nazewnictwa Komisji Kultury i Ochrony Zabytków Rady Miasta Krakowa oraz Instytutu Pamięci Narodowej. Nadanie nazwy skwerowi pozwoli upamiętnić postać Ewy Demarczyk związanej z Krakowem i Piwnicą pod Baranami.

Uchwała nie spowoduje wzrostu wydatków na funkcjonowanie Urzędu Miasta Krakowa. Realizacja Uchwały nie wymaga zwiększenia zatrudnienia, a także nie będzie powodować w przyszłości dodatkowych kosztów niż ponoszone przed jej wprowadzeniem.

Ewa Maria Demarczyk (ur. 16 stycznia 1941 r. w Krakowie, zm. 14 sierpnia 2020 r. tamże) – polska piosenkarka, wykonująca utwory z nurtu poezji śpiewanej. W latach 1962–1972 związana z kabaretem „Piwnica pod Baranami”. Była uznawana za jedną z najbardziej utalentowanych i charyzmatycznych postaci polskiej sceny muzycznej. Ceniona była za ekspresję, niebywałą osobowość estradową oraz wybitne zdolności interpretacyjne. Wielokrotnie nagradzana za swoje wykonania. Występowała z powodzeniem na całym świecie, m.in. w Austrii, Niemczech, Francji, Szwecji, Wielkiej Brytanii, USA, Kubie, Brazylii, a gościły ją tak prestiżowe estrady jak Olympia czy Carnegie Hall. Ewa Demarczyk ukończyła krakowską Średnią Szkołę Muzyczną w klasie fortepianu. Karierę rozpoczęła w 1961 r. w studenckim kabarecie Akademii Medycznej w Krakowie o nazwie „Cyruлик”, skąd rok później przeszła do kabaretu „Piwnica pod Baranami”. Tam nawiązała współpracę z kompozytorem Zygmuntem Koniecznym. W 1963 r. wystąpiła na I Krajowym Festiwalu Piosenki Polskiej w Opolu, gdzie wykonała piosenkę „Karuzela z madonnami”, „Czarne anioły” i „Taki pejzaż”. Za swój występ otrzymała nagrodę festiwalu, wzbudzając entuzjazm krytyki i publiczności. Tego samego roku wydany został jej pierwszy singel, zawierający trzy piosenki, którymi triumfowała na festiwalu opolskim. W 1964 roku na Międzynarodowym Festiwalu Piosenki w Sopocie zdobyła drugą nagrodę za „Grande Valse Brillante”. Występowała także za granicą, m.in. w paryskiej Olympii, dokąd zaprosił ją sam właściciel obiektu, Bruno Coquatrix, oraz w Genewie, z okazji XX-lecia istnienia ONZ. W 1966 r. ukończyła studia na Wydziale Aktorskim Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie. Wtedy też nawiązała współpracę z kompozytorem Andrzejem Zaryckim. Rok później, nakładem Polskich Nagrań, ukazał się longplay zatytułowany Ewa Demarczyk śpiewa piosenki Zygmunta Koniecznego. Album okazał się ogromnym sukcesem, sprzedając się w nakładzie przekraczającym liczbę 100 000 sztuk. W drugiej połowie lat 60. udzieliła się wokalnie w dwóch filmach: psychologicznym obrazie „Bariera” Jerzego Skolimowskiego i produkcji „Zbyszek” Jana Laskowskiego, poświęconej tragicznie zmarłemu Zbigniewowi Cybulskiemu. W 1970 r. powstał film muzyczny pt. Ewa Demarczyk, nakręcony przez Laskowskiego, będący półgodzinną rejestracją recitalu artystki. Po dziesięciu latach, w 1972 r. artystka zaprzestała występów w Piwnicy pod Baranami. Jej druga płyta, wydana w 1974 r. w ZSRR o tytule Ewa Demarczyk (sprzedana w nakładzie ponad 17 milionów egzemplarzy), zawierała m.in. słynny utwór "Skrzypek Hercowicz" oraz rosyjskojęzyczne wersje polskich utworów. W 1979 r. na

kolejnym festiwalu opolskim otrzymała nagrodę specjalną dziennikarzy. W grudniu tego samego roku dała serię recitali w Teatrze Żydowskim w Warszawie. Występy te zostały zarejestrowane i trzy lata później wydane przez firmę Wifon na koncertowym albumie Live. W roku 1986 rozpoczął działalność Państwowy Teatr Muzyki i Poezji – Teatr Ewy Demarczyk. Choć wystawiane w nim spektakle cieszyły się dużą popularnością, z przyczyn formalnych został w 2000 r. po 14 latach działalności zamknięty. W latach 90. i na początku XXI wieku ukazywały się reedycje kompaktowe albumów piosenkarki. Ostatni koncert Demarczyk dała 8 listopada 1999 r. w Teatrze Wielkim im. Stanisława Moniuszki w Poznaniu; po 2000 r. całkowicie wycofała się z życia publicznego. Od 2000 r. do czerwca 2001 r. działało stowarzyszenie o nazwie Teatr Ewy Demarczyk. W 2010 r. otrzymała Złotego Fryderyka za całokształt twórczości. Zmarła nagle we śnie 14 sierpnia 2020 r. w swoim mieszkaniu w Krakowie. Uroczystości pogrzebowe odbyły się 26 sierpnia 2020 r. i miały charakter świecki. Urna z prochami artystki została pochowana w Alei Zasłużonych na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie.